

Sygnatura akt IV Ka 297/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SSO Krzysztof Płudowski SSO Waldemar Majka
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 roku

sprawy **B. M.**

oskarżonego z art. 289§3 kk w zw. 64§2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 16 grudnia 2013 roku, sygnatura akt II K 1442/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. Z. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 297/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu oskarżył D. K.i B. M.o to, że:

I. w dniu 31 lipca 2011 roku w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, poprzez użycie przemocy w postaci uderzenia J. K. pięścią w twarz, dokonali zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu marki N. (...) nr rej. (...) wartości 3.500, 00 złotych, czym działali na szkodę J. K., przy czym B. M. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 9 marca 2005 roku, sygn. akt II K 618/04 za czyn z art. 191 § 2 kk w zw. z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na krę jednego roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbyła w okresie od 17 listopada 2003 roku do 8 września 2004 roku i od 16 października

2007 roku do 5 lutego 2008 roku, to jest o czyn z art. 289 § 3 kk, natomiast wobec B. M. o czyn z art. 289 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

a nadto D. K. o to, że:

II. w okresie od nieustalonego dnia października 2007 roku do 19 lipca 2011 roku w W., woj. (...), w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem kierował wobec S. R. groźby pozbawienia życia, uszkodzenia ciała i zniszczenia mienia, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione oraz kierował wobec wymienionej pokrzywdzonej słowami wulgarnymi i powszechnie uznane za obelżywe oraz naruszał jej nietykalność cielesną poprzez szarpanie, popychanie i przytrzymywanie, to jest o czyn z art. 190 § 1 kk i art. 216 § 1 kk i art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

III. w dniu 15 sierpnia 2011 roku w W., woj. (...), wdarł się do mieszkania zajmowanego przez S. R. i wbrew jej żądaniu lokalu tego nie opuścił, to jest o czyn z art. 193 kk.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013r. sygn. akt II K 1442 /11:

I. Oskarżonego D. K. uniewinnił od zarzucanego mu czynu w punkcie I i zaliczył wydatki w tym zakresie na rachunek Skarbu Państwa,

II. D. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 190 § 1 kk i art. 216 § 1 kk i art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. D. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 193 kk i za to na podstawie art. 193 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył oskarżonemu D. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt II i III dyspozycji wyroku i orzekł na karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. K. kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniach od 02.08.2011 roku do 03.08.2011 roku, od 15.08.2011 roku do 17.08.2011 roku oraz okres tymczasowego aresztowania od 02.03.2013 roku do 15.05.2013 roku;

VI. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii Adwokackiej w W. adw. P. S. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. K. z urzędu w kwocie 1033, 20 złotych brutto;

VII. B. M. uznał za winnego tego, że w dniu 31 lipca 2011 roku w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą poprzez użycie przemocy w postaci uderzenia J. K. pięścią w twarz, dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu marki N. (...) nr rej. (...) wartości 3.500, 00 złotych, czym działał na szkodę J. K., przy czym B. M. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 9 marca 2005 roku, sygn. akt II K 618/04 za czyn z art. 191 § 2 kk w zw. z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę jednego roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, która to karę odbył w okresie od 17 listopada 2003 roku do 8 września 2004 roku i od 16 października 2007 roku do 5 lutego 2008 roku, to jest czynu z art. 289 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 289 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VIII. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w W. adw. Ł. Z. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu B. M. z urzędu w kwocie 1446, 48 zł brutto;

IX. zwolnił oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony B. M., wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy oraz własną.

Apelujący obrońca wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez nietrafne przyjęcie, iż oskarżony dopuścić miał się zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu marki N. (...) nr rej. (...) w sytuacji, gdy przyjęte przez Sąd za wiarygodne, osobowe źródła dowodowe pozwalają co najwyżej na przyjęcie, iż oskarżony B. M. w dniu 31 lipca 2011 roku uderzył pokrzywdzonego J. K.;

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 w zw. z art. 4 w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej dowodów, poprzez dowolne, jedynie niekorzystne dla oskarżonego ustalenia powodujące w konsekwencji przyjęcie sprawstwa oskarżonego, w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie kto zabrał kluczyki od skradzionego pojazdu, kto tym pojazdem miał się poruszać, a także tego kto oddał kluczyki świadkowi M. C., ponadto gdy materiał ten nie daje odpowiedzi na pytanie czy sprawców, którzy dopuścili się użycia samochodu było dwóch czy jeden,

w dalszej zaś kolejności, w przypadku przyjęcia bezzasadności sformułowanych wyżej zarzutów zarzucam ponadto:

3. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 289 § 3 kk poprzez jego nieuzasadnione zastosowanie w sytuacji gdy z treści zrekonstruowanego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego nie wynika, aby oskarżony uderzając pokrzywdzonego obejmował swoim zamiarem, już w chwili użycia przemocy, chęć zaboru pojazdu mechanicznego w celu jego krótkotrwałego użycia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 kpk apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego zarzutu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przed sądem pierwszej instancji.

Oskarżony natomiast zarzucił zaskarżonemu wyrokowi, mającą wpływ na jego treść, obrazę przepisów postępowania, tj. przepisów art. 2§ 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5§ 2 kpk i art. 7 kpk, polegającą na dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, nieuwzględnieniem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, ostatecznie skutkującą błędnymi ustaleniami faktycznymi co do sprawstwa oskarżonego, który nie przyznał się do winy i jego zdaniem sprzeczności dowodowe należało rozważyć na jego korzyść.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje są bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu oskarżonego mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk.

Apelujący obrońca akceptuje trafność ustalenia faktycznego zaskarżonego wyroku co do przypisanego oskarżonemu uderzenia w twarz pokrzywdzonego J. K., ale kwestionuje ustalenia co do kolejnych przyjętych za osnowę wyroku faktów, tj. tego, że oskarżony wspólnie z ustalonym współsprawcą zabrał pokrzywdzonemu kluczyki do samochodu a następnie dokonał zaboru pojazdu N. (...), po czym kto oddał kluczyki świadkowi M. C.. Wsparciem tego stanowiska jest stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu apelacji, iż pokrzywdzony nie był w stanie określić, która z osób biorących udział w zdarzeniu zabrała mu kluczyki od samochodu a nawet nie kojarzy momentu zaboru kluczyków. Oczywiście polega na prawdzie, że pokrzywdzony na rozprawie nie potrafił wskazać sprawcy pobicia, ale w postępowaniu przygotowawczym wskazał, że dokonał tego mężczyzna, który był w czapce, zaś osobą tą – spośród 3-ch mężczyzn uczestników zajścia - ponad wszelką wątpliwość był oskarżony B. M., co wynika także z przytoczonych w motywach wyroku zeznań świadka M. C. oraz wyjaśnień współoskarżonego D. K. (który został prawomocnie uniewinniony od zarzutu). Zrozumiałym pozostaje, że pokrzywdzony mógł nie zarejestrować w pamięci momentu zaboru kluczyków pojazdu, skoro uderzenie zadane mu w twarz przez oskarżonego było tak mocne, że pokrzywdzony zachwiał się,

jak to sam opisuje cyt.” mnie zaćmiło, ja uderzyłem o ścianę chyba. Ja wezwałem policję, bo nie byłem w stanie za nimi biec, poza tym sprawcy byli wyżsi ode mnie i większej postury” k. 714 akt. Spośród trzech mężczyzn, którzy brali udział w zdarzeniu w mieszkaniu C.ponad wszelką wątpliwość D. K.nie brał czynnego udziału w stosowaniu wobec pokrzywdzonego przemocy i zaborze kluczyków, a następnie samego auta (bo pozostał w mieszkaniu do przyjazdu policji). Apelujący faktycznie przyznaje, że po odebraniu pokrzywdzonemu kluczy do pojazdu to właśnie oskarżony B. M.z A. M.opuścili mieszkanie C.. Skoro więc to oskarżony B. M.stosował wobec pokrzywdzonego przemoc i bezpośrednio po jej zastosowaniu w ramach współsprawstwa (zatem nie ma tu znaczenia , czy oskarżony zabierał kluczyki sam czy towarzyszący mu i akceptujący przemoc współsprawca) dokonał czynności zaboru kluczyków do auta, a następnie po dokonaniu zaboru auta skontaktował się z M. C.w celu oddania pojazdu i kluczyków, to nie sposób wysnuć inny logicznie uzasadniony wniosek, niż ten, że to oskarżony B. M.jest sprawcą przypisanego mu występkę z art. 289 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Apelujący obrońca błędnie zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego art. 289 § 3 kk, co miałyby wynikać z braku przesłanek do stwierdzenia, że oskarżony w chwili stosowania wobec pokrzywdzonego przemocy obejmował swoim zamiarem także zabór pojazdu mechanicznego w celu jego krótkotrwałego użycia. Otóż skoro do zaboru kluczyków pojazdu i samego pojazdu doszło bezpośrednio po zastosowaniu wobec pokrzywdzonego przemocy, to bezpodstawnym byłoby wysnuć innych logicznie uzasadnionych wniosków, niż zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W jakim bowiem innym celu oskarżony miałby zabierać pokrzywdzonemu akurat kluczyki do samochodu (a nie np. portfel z dokumentami czy inne mienie), jeżeli nie w celu zaboru samego pojazdu.

Argumenty apelacji własnej oskarżonego, przytoczone dla wsparcia tez apelacji obrazę prawa procesowego, stanowią niczym nie poparte dywagacje. Zaprzeczenie sprawstwu i winie przez oskarżonego nie może stanowić o jego uniewinnieniu, jak tego oczekuje oskarżony. Byłaby to jednostronna, uproszczona i tym samym nadzwyczaj błędna ocena dowodów, naruszająca art. 7 kpk. Oskarżony wymienił znane mu numery przepisów postępowania, ale nie wskazał , na czym miałyby polegać ich obraza, np. które okoliczności korzystne dla oskarżonego zostały pominięte przez Sąd Rejonowy, oraz które konkretnie zeznania świadków oceniono wadliwie. Brak natomiast ustalenia, kto przekazał od oskarżonego świadkowi M.C.kluczyki od skradzionego auta pozostaje bez znaczenia, skoro informację o kluczykach M. C.powzięła od oskarżonego i we wskazanym przez niego miejscu kluczyki odebrała, a następnie odniosła do pizzerii (...), gdzie została zatrzymana przez policję.

Tak więc oczywiście bezpodstawne są oczekiwania apelujących uchylecia wyroku celem przekazania sprawy do jej ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy jak też zmiany wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu.

Zdecydowanie niezasadną byłaby ewentualna korekta wymiaru kary na korzyść oskarżonego. W tej mierze motyw zaskarżonego wyroku zasługują na pełną aprobatę. Oskarżony, jak to podkreślił Sąd Rejonowy, był już wielokrotnie karany sądownie, odpowiada w warunkach multirecydywy z art. 64 § 2 kk, jest zatem sprawcą niepoprawnym, wysoce zdemoralizowanym i nie rokującym resocjalizacji w warunkach wolnościowych. Uwzględnił Sąd Rejonowy jako okoliczność łagodzącą, że oskarżony po dokonaniu przestępstwa zaaranżował za pośrednictwem M. C. zwrot kluczyków właścicielowi pojazdu. W świetle okoliczności faktycznych popełnionego występkę i dyrektyw art.53 kk brak jest podstaw do uznania, by rozstrzygnięcie o karze 2-letniego pozbawienia wolności, zatem orzeczonej nieznacznie powyżej najniższego ustawowego zagrożenia w art. 289§ 3 kk i w dodatku bez jej zaostrzenia w trybie art. 64 § 2 kk, to konsekwencja karna rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu przepisu art.438 pkt. 4 kpk.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust.2 pkt.4 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk uznając za uzasadnione zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia, a to wobec orzeczenia kary izolacyjnej, braku po jego stronie majątku i dochodów oraz faktu aktualnego osadzenia go w areszcie w innej sprawie.